

Ringo, Chika en kleine Tomoko woonden op een berg in een huis met papieren schuiframen. Elk jaar kwamen de vrienden er samen om het begin van de lente te vieren.

Een witte wolk zwiepte van achter de berg.

*Stoelenspringers, stoelenspringers,
we zijn niet bang, we zijn niet bang
van de stoelenspringers,
hopsasa hopsasa hop sa sa ...*

‘Daar zijn ze!’ riep Ringo. Chika kwam naar buiten gelopen.

In de vijver rekten twee karpers in een zwart-met-oranje-stippen-kleedje zich uit onder witte waterlelies. De witte wolk werd grijzer en groter. De vrienden begroetten elkaar hartelijk.

‘Hebben jullie dat gisteren ook gevoeld?’ vroeg Chika.

‘Gevoeld? We sprongen vijf vuisten in de lucht!’

Niemand wist waarom de stoelenspringers weer gesprongen hadden. Chika haalde haar schouders op en wreef over haar buik.

Terwijl de vrienden in de weer waren met het uitpakken van de lekkernijen die ze hadden meegebracht, vroeg Taiki aan Kikaru wat hij bij zich had. Taiki schrok toen Kikaru het hem liet zien.

‘Wat heb je nu gedaan? Dat zijn eitjes van de zwaluw!’

riep Taiki. ‘Die zijn niet om op te eten.’
‘De zwa-zwa-zwa-zwaluw,’ stamelde Kikaru met de eitjes in zijn handen. ‘Ik heb ze in het bos op de grond gevonden.’
‘Hoe kan dat? De stoelenspringers?’ zei Ykito.
‘Misschien, maar die eitjes moeten terug naar hun nestje,’ zei Taiki. ‘Over drie weken komen er kuikens uit.’

